

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 1. De profundissimâ Divi Iosephi Humilitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

psalmi 18. locum obscurum explicaturus ait: *Si hoc planum esset unum aliquid audiretis: quia verò obscure dictum, multa audiretis.* Qui tamen ut multitudinem illam cum brevitate stare ostendat, ait in initio ejusdem psal. *Psalmi hujus textum breviter percurramus.* Denique in istâ Divi Josephi paternitate omnia illius magnalia in ordine gratiæ & gloriæ, ut & Sponsæ ejus in suâ maternitate, fundantur: quare in illâ stabilendâ nihil omitti debuit: & hæc fuere causæ justæ prolixitatis, non superfluitatis.

II. Manent itaque ex assertâ ibi Divi Josephi ad Christum paternitate plenissimè ac sufficientissimè probatâ, quæ Parte primâ Tract. 1. & Tract. 3. de gratiis illi ante paternitatem istam adeptam, sed tamen ejus aliquando futuræ intuitu collatis, ut scilicet ad illam convenienter, ut decebat, disponeretur pronuntiavimus, qualia sunt illa quæ de ejus singulari prædestinatione, de copiosâ ejus in utero sanctificatione, de confirmatione in gratiâ, de accelerato rationis usu, de fomite restincto, de castitate & virginitate plus quam Angelicâ differuimus: Quid enim est gratiæ, quod non debetur Patri Dei ex illis, quæ congruæ ipsius ad tale munus dispositioni conveniebant, quæ aliis eò inferioribus, collata fuisse dignoscuntur? & quantum quæro supra illos ex rectâ ratione?

III. Verùm enimverò in hæc quoque assertione jacta sunt fundamenta & præjudicia solidissima ad ea quæ deinceps dicturi sumus, maximè hoc Tractatu de ejus Sanctitate & nonnullis ejus virtutibus, & Tract. 1. Partis sequentis de ejus gloriâ apud Deum incomparabili, & Tract. 3. de ejus Patrocinio singulari: sunt enim ista illius Præcellentiſsimæ Dignitatis appendices & sequelæ.

IV. Sed esto certissimum sit hoc, efficacissimèque ex assertâ Divi Josephi Paternitate concludatur, ipsum cum gratiis, quibus ad illam præparatus est, illarumque bono usu & nunquam interrupta illis correspondendi sedulitate, necnō aliis eâ dignitate adepta ei ubertim adjectis, ad inconceptibilem sanctitatis & perfectionis gradum con-

scendisse, quem non aliter explicare possumus, quam dicendo fuisse talem, ut nulla sub Dei Matre major unquam extiterit sanctitas aut futura sit: non parùm tamen confert ad istius solidissimi præjudicii credibilitatem, & tantæ ex eo antecedente trahi solitæ sapientibus omnibus consequentiæ firmitatem, spirituales etiam nostram ædificationem, illas ejus virtutes introspicere, quas præ cæteris divinum, licet paucis, in eo observavit & commendavit Evangelium, ut nos illas nobis ipsis proponeremus imitandas tantquam summam, utpote quas ab ipso Jesu omnis sanctitatis Magistro docente & faciente didicit, & simul cum illo per totos triginta annos exercuit.

Et quia humilitas, omnium sensu, est cæterarum basis & fundamentum, ideò ab illa hanc materiam auspicabimur, finituri per charitatem quæ est earundem forma & complementum.

CAPUT PRIMUM.

De profundissimâ D. Josephi humilitate.

UOD Divus Justinus Martyr cognomento Philosophus, quæst. 36. ad Orthodoxos de Diva Deiparâ affirmavit, hoc Sanctissimo ejus Sponso Divo Josepho aptare non dubito, *Beatiorem fuisse virtute quâ Pater Dei esse meruit, quàm dignitate, quâ Pater Dei effectus est.* Nam Salvator ipse mulieri cuidam, quæ extollens vocem turbâ dixit ei, *Beatus venter qui te portavit, & uber a quo suxisti.* Respondit, *Quintimmò Beati qui audiunt verbum Dei & custodiunt illud.* Luc. cap. 11.

Sed quâ potissimum virtute istud decus comparasse dicendus est? Censeo prorsus (& quis aliter?) eadem quâ Sponsa & conjux ejus suam maternitatem. Hanc porrò quâ virtute illâ variant Authotes in illâ assignandâ.

Præmium fuisse Fidei ipsius visum fuit Sanctæ Elizabethæ Mariæ S. Joannis Baptistæ: ait enim hæc Mariæ, *Beata qua credidisti, quoniam perficientur in te ea que dicta sunt tibi à Domino.* Hanc videtur

videtur sequi Divus Augustinus tract. 4. in Ioannem, & lib. 4. de Symbol. ad Cathecumen. cuius hic accipe verba: *Impletur uterus Matris sine ullo complexu Patris: sentit prolem, quae se ignorabat coniugem*, (intellige complexu) *Angelus ad Virginem loquitur, à Virgine cor preparatur, Christus fide concipitur.*

IV. Alii volunt fuisse præmium obedientiae ejus, ita Divus Bernardinus Senensis tom. 2. serm. 51. ubi cenfet Virginem consensu suo his verbis, (*Ecce Ancilla Domini fiat mihi secundum verbum tuum*) ex animi sententiâ prolatis expresso plus apud Deum meriti consecutam, quam Angeli omnes hominesque universi: & speciatim cenfet istius contentus & obedientiae mercedem, fuisse gratiarum incrementa immenta, fecunditatem virginitatis prodigiosè conjunctam, ipsam denique Dei Maternitatem.

V. Alii volunt fuisse præmium virginitatis ipsius, alii humilitatis, alii pietatis & summæ Religionis: Alii denique volunt fuisse præmium virtutum omnium: à quibus postremis in re non dissentiant illi, qui istam maternitatem huic aut illi ejus virtuti attribuunt & deferunt: non enim isti dicunt hanc maternitatis ejus dignitatem fuisse præmium Fidei, Obedientiae, Virginitatis, Humilitatis, Pietatis aut summæ Religionis ejus excludendo cæteras, maxime charitatem, sine quâ impossibile est placere Deo, cum certissimum sit quod si aliis virtutibus caruisset, non fuisset digna ut esset Mater Dei: sed quantum ad meritum primarium huius maternitatis, & rationem quæ principaliter movit Deum ut hanc illi conferret, alii hoc huic virtuti tribuunt, alii isti.

VI. Ego, ut hic sensum meum proferram, si ulli Divæ Deiparæ virtuti in particulari, ejus demississimæ humilitati cum intensissimâ charitate conjunctæ hoc merito tribuendum esse existimo cum communi ferè omnium Sanctorum Patrum Choro, quorum hæc una vox est de Virgine Matre. *Virginitate placuit, sed humilitate concepit.* Vide D. Augustinum Serm. 35. de Sanctis. Sanctum Maximum Taurinensem homil. Dominicæ de Ramis. Divum Bernardum sermone. 1. super

Missus est. Divum Bonaventuram in Speculo cap. 13.

VII. Crevit ergo Beatissima Virgo ad tantam celsitudinem per profundissimam humilitatem, ideoque facta est supra omnes, quia ipsa se dejecit infra omnes. Vin' videre: clamant ei omnes: *Beata viscera Maria Virginis quæ portaverunt Eterni Patris filium, & beata ubera quæ lactaverunt Christum Dominum.* Sed unde hoc? Audi ipsammet Virginem in suo Cantico *Magnificat*, &c. *Respexit humilitatem Ancilla sua, ecce enim ex hoc Beata me dicent omnes generationes.* Ergo ideo præcipuè facta est Dei Mater, & ob id Beata, quod fuerit humilis & abjecta in oculis suis: Eadem ergo ratione Divus quoque Josephus Pater Christi, quo nihil post Matrem majus, quia nihil eo humilior.

VIII. Sapientissimus Menæus antiquus Author Græcus de Sancti Patris Gregorii Nazianzeni laudibus dicens, verba hæc magnifica magnificè de eo protulit. *Si statua ex singulis civitatis, virtutibus humanâ effigie formanda esset depingendus foret Gregorius.* Ad eundem planè modum ego de Divo Josepho: Si humilitas ac modestia suis vivis ac genuinis coloribus delineanda esset, aut suis partibus & membris constituenda, certissimè nulla aptior illius imago vel idea esse poterit quam Divus Josephus omnium mortalium humillimus. Non legit attentè Sanctos Evangelistas Matthæum & Lucâ, qui hoc ignorat. Sciebat utique Sanctissimus Patriarcha, sciebat *superbiam non esse magnitudinem, sed tumorem: quod autem tumet videtur magnum, sed non est sanum.* Sed ad rem veniamus, magnitudinemque Divi Josephi ex ejus Humilitate videamus.

IX. Humilitatem ipsius summam fuisse pater ex summis illius gradibus quos enumerat Divus Anselmus lib. de Similit. & ex eo Vincentius Belloc, in Spec. moral. lib. 1. d. 100. part. 3. ad quos ipsa pervenit: quorum primus est, cum quis ex perfectâ sui ipsius notitiâ, suæque nihilitatis apprehensione, contemptibilem se, & nihil esse agnoscit: Secundus, cum hoc fateatur: Tertius, cum hoc ab aliis credi & dici

non dolet: Quartus, cum non aegre fert se contemni & contemptum tractari: Ultimus, cum amat & gaudet se ita tractari. Quae omnia in hoc Sanctissimo Viro, omnium utique humilimo, in summo reperiri, ex tuis oculis subijcio in tribus occasionibus. Prima ante ipsius nuptias cum Beatissima Virgine, ut per eam prepararetur, & fieret dignus qui summa & humilima isti Virgini conjungeretur. Secunda: in ipso puncto harum nuptiarum, ut per eam acciperet ultimum complementum dispositionis ad istam tantam conjunctionem: Tertia, post easdem nuptias, ut congrue pro ratione tantae conjunctionis & qualitatis ornaretur.

X. Quoad primam: Consideranda sunt in Divo Josepho tria: Primum, ipsius Natales. Secundum, in talibus Natalibus fortuna & conditio: Tertium, in hac fortuna & conditione animi ejus dispositio: Omnia enim haec faciunt ad rem nostram. Pro natalibus nihil eo sublimius. Pro fortuna & conditione, nihil humilium. Pro animi dispositione, nullus eo magis contentus: haec sigillatim ordine consideremus.

XI. Quod spectat ejus natales: Natus est haeres primi Regni totius mundi, scilicet Judaicæ, peculii Dei, ex quo Christus, Messias & Filius Dei, nasciturus erat: natus est, inquam, Haeres immediatus & directus Davidis Regis, ut late probavimus supra Parte 1. Tractatu 7. cap. 12. Sect. 2. & 3. Ergo nihil eo sublimius. Et ut hoc non esset, est tamen verum, ut Evangelium, ipsum esse ex illo sanguine cretum, ac per consequens esse ex prima omnium totius mundi stirpe & prosapia, quid illustrius aut nobilium? Adde ipsum, sive hoc, sive illud, non descendisse ex istis tantis Progenitoribus nisi ut esset Pater Filii Dei Incarnandi: ecce ipsius natales: quam ex his Magnus!

XII. Sed interim vide in tali adeoque illustri origine ejus fortunam & conditionem: quid humilium? quid abjectius? Ad ultimam Deus, qui Regna dat & auferit pro nutu suo, quibus, quando, & quomodo illi placet, conditionem, eum ex singulari suae pro-

videntiae dispositione dejecit, in eum cum summo mire maritans, quia cum volebat summe humilem, & summe cum Matre sua sibi similem. A summis ergo natalibus ad imam fortunam dejectus est, ex Rege opifex, saltem ex Principe Carpentarius faber factus: Quam stupenda revolutio! quam mira combinatio! ecce hominem omnium Sanctissimum, ad quem jure hereditario pertinet sceptrum Davidicum & Salomonium, Deo volente, destitutum, ac loco sceptri ferrum & asciam tractantem: Ecce e contra hominem omnium nequissimum Herodem, vitam indignissimum, sceptrum ejus injuste occupantem & gestantem, ac in ejus solio gloriose residentem: O caeci ergo homines mundani! qui omne bonum, omnem felicitatem vestram in fulgere constituitis transituro rerum mundanarum, qui interim nihil est nisi illusio, cujus duratio non extenditur ultra vitam fragilissimam, & quam saepe corripitur? & cujus tandem finis, vel catastrophe, vel saltem confusio aeterna. Quam diversa sunt judicia Dei a vestris? vult quippe Deus Divum Josephum, ad quem spectabant ista non tantum jure natalium, sed etiam jure meritum sublimium, illis spoliatum, & a sublimitate Throni sui ad opificium deturbatum; rapiat interim illa nequissimus mortalium Herodes, ut illius fiat Pater qui humilitate sua venit aut sanare mundi superbiam, aut damnare.

Verum cum non ex eo statim quis humilis quod in statu imo & dejecto: Luciferi enim superbia summa in ultima etiam sua dejectione, ideo oportet hic tertio loco Animi Divi Josephi ex sublimi ad imum dejecti, nec de jure suis ignari, dispositionem attendamus.

Nascimur omnes cum semine honoris seu inclinatione ad illum, nec ullusest tam exiguus aut tam obscurus, in quo propriae amor excellentiae altissimas non egerit radices, qui eos perpetuo proritat, ut conatus exerant ad assurgendum. Hoc quotidie oculis usurpamus. Ergo perpendite qualem

vim debuit habere hæc impressio naturalis in animum hujus Viri ex tam sublimi progenie orti, qui non obstupuerat, & quem non latebant jura sua? sed cum aliunde probè sciret Deum ob rationes justissimas & altissimas, quamvis sibi occultas, eò quò se constitutum videbat dejecisse, non solum non erubuit de tam vili & abjectâ conditione, non solum à se abjecit omnem cogitationem inde emergendi, sed etiam conditionem istam amplectitur cum amore, gratias mille agit Deo, qui eam ipsi elegit, atque eâ adeò contentus est, ut ferram & asciam suam, quam exosculabatur, non voluisset cum totius mundi scepro commutare.

XV. Prognatus ergo cum esset ex Regiâ Davidis stirpe, genusque duceret ex longâ Patriarcharum, Regum, Ducumque serie (recensebat enim in Majoribus suis Patriarchas omninò quatuordecim, Reges totidem, totidèq; Duces) à quibus sibi nomen facere poterat, ut faciunt homines hujus sæculi: Non fecit, nec è majorum suorum gradibus & titulis honorificis se erexit, sed abjecit potiùs infra omnes adeo ut nec fabrilem exercere erubuerit, cupiens in oculis mortalium esse abjectissimus, qui Coeli calculo erat Altissimus: in quo profectò stulta damnavit hominum studia, qui stultissimè sibi à Parentibus, ab Avis, & Pro-avis gloriam accersunt, non autem à virtute propriâ, in quâ tamen vera nobilitas, & gloria.

Nam genus, & Pro-avos, & quæ non fecimus ipsi,

Vix ea nostrâ putò.

Ulti nec putavit Vir Sanctissimus, cui una virtus, & Dei gratia pro culmine & gloriâ fuit, ut de illo meritò dicere possim, quod Divus Hieronymus de Pammachio qui Senatoriatum cum Cucullo Monastico permutavit, epist. ad Pammach. *Quis crederet hoc,* inquit, *ut Consulum Pro-nepos, & Turiani germinis decus, inter purpuras Senatorum sur-vâ tunicâ incederet, & non erubesceret oculos Sodalium, ut deridentes se derideret?* Quis, inquam, crederet hoc, ut Divus Josephus longâ ac perenni Patriarcharum, Regum, Ducumque

serie progenitus, Sceptrique Davidici ac Salomonici hæres directus ac legitimus, non tantum non erubesceret videre se ignobilis opificis ventrali præcinctum, ac pro scepro ferram tractantem, sed etiam inde gloria-retur, in eoque statu mundum deridentem derideret, ac de eo triumpharet?

Quare meritò Spiritus Sanctus Cantic. cap. 2. vers. 16. loquens per os Animæ sanctæ & Deo devotæ, dicit: *Dilectus meus mihi, & ego illi, qui pascitur inter lilia.* Id est ut ait Glossa. *inter Josephum & Mariam.* Joseph ergo, ut Maria, comparatur lilio ut humilitatem in magnitudine. Etenim ut unâ ex parte lilium, teste Plinio lib. 21. histor. natural. cap. 5. & nostris etiam oculis testibus, inter omnes flores altius omnibus caput attollit, sive, ut verbis Plinii utar. *Nulli florum excelsitas major.* Ita ex alterâ parte insigne illud suæ excelsitatis documentum præbet, quod ubi ad debitam Celsitudinem pervenit { quæ est ut sit omnibus excelsus) obliquo capite versus terram inclinat. Lili ergo imaginem in Divo Josepho expressam intuemur, dum omnibus Sanctorum Choris superior, caput demittit per summam illam, quam hic prosequimur, suam humilitatem.

Pro secundo argumento humilitatis ejus, ea attentius perpendo, quæ ei contigerunt, dum jam actu Divæ Deiparæ conjungendus, fuit in matrimonium: Sacerdotes quorum erat virgines Deo sacratas, & Templi obsequiis mancipatas, Parentibus orbas collocare: cum inter se quæssissent cui Maria orba & nubilis, ac de Deo apud Templum sacratarum numero, esset in Sponsam tradenda, nec inter eos conveniret propter mores Gentis ex unâ, & votum Virginis ex alterâ: Placuit eo super negotiò ad oraculum recurrere, è quo hæc audita vox. hoc responsum: *Cujus Virga de repente floruerit, ipse est quem Deus Mariæ Sponsam designavit, ipsam ei tradite.* Tunc convocati omnes Contribules, in quibus Divus Josephus cum cæteris; sed hic virgam vel non attulit, vel occultavit: ita ut cum nihil apparuisset

Fff 3

cœlestibus

caelestibus responsis conforme, secundo redeundum fuerit ad portam Sanctuarii, & consulendum iterato oraculum: unde eadem vox quae prima vice, Virginem istam ei tradendam cuius virga effloresceret. Quo responso iterum accepto, coeperunt Sacerdotes, & qui convenerant attentius circumspicere, adeo ut cum Viro Sanctissimo nullus amplius esset evasioni locus, debuerit, ut ceteri virgam suam proferre, vel, ut ait Sanctus Eustachius in Hexamer. à Sacerdote proferendam accipere, quae (eventu oraculo respondente) illico & in germina & in flores sese explicuit, ac pro evidentiori adhuc divinae electionis ejus signo, columba nivea è caelo in eam devolavit, & ab illa in caput Divi Iosephi, ubi & confedit: Quare Principes Sacerdotum, Sacerdotesque cuncti qui convenerant, rem admirati, pari voto Mariam illi desponderunt: Hæc ex Divo Hieronymo lib. de ortu Virginis, vel eo qui est ejus Author inter Opera ejus, & Divo Eustachio citatis.

XVIII. Super quo casu ut ad rem nostram veniamus, inquirendum occurrit cur Divus Iosephus prima vice virgam suam vel non attulerit, vel occultarit, ut ad oraculum iterato redire necesse fuerit? vin scire: dicam quod censeo: hoc fecit ex summa, quae me in stuporem rapit, humilitate, & humillimâ de seipso aestimatione. Non poterat sibi figurare vir modestissimus oraculum ullo modo pro se locutum, nec sibi persuadere in se quidquam reperiri, quare Deus veller eum aspicere, multò minùs ad favorem suum aliquod miraculum edere: uno verbo adeò in oculis suis sibi parvus erat & abiectus, ut extra omnium qui convenerant numerum, ac si non esset computaret: quanta hæc humilitas & animi modestia inveni mihi parem: latuerat eo usque, atque mundo semper incognitus vixerat Divus Iosephus, nihil omninò ambiebat nisi semper sic latere: & idè virgam suam non profert, sed occultat, ut absconditus maneat, nihil quærens nisi soli Deo placere.

XIX. Omne quod magnum est & rarum, latet: Nam primò Deus, *Posuit tene-*

bras latibulum suum, Psalm. 17. vers. 13. *Habitat lucem inaccessibilem*. Substantia & essentia cujuslibet rei est invisibilis, sola accidentia apparent, anima pars hominis nobilior non videtur. Metalla preciosiora, ut aurum & argentum, profundius in terrâ detrusa sunt, nec nisi magnis sudoribus effodiuntur: Uniones non reperiuntur nisi in fundo maris: lapides preciosi non nisi in aviarum præcipitiis Rupium: secundo in statu gratiæ Deus est absconditus in carne, remissio peccatorum in aquis baptismatis, gratia sub egenis elementis, Christus sub specie vini & panis. Tandem in statu gloriæ, omnis gloria filii & Regis ab intus, vita Sanctorum est abscondita cum Christo in Deo. *Et nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus bona diligentibus sè*, 1. Corinth. cap. 2. vers. 9. ex Isaïæ c. 64. v. 4.

Propterea etiam Christus Deus natricium suum, Custodem, Tutorem, Salvatorem, Patrem latere voluit: propterea Evangelium tam pauca de eo profert: propterea Ecclesia de eo tantum & tam altè siluit: isto nimirum exemplo, inquit R. P. Fullonius Jesaita Leod. ad lib. 2. Mach. cap. 4. sect. 3. monendi eramus, laudes, existimationem, approbationem, etiam quæ à viris probis & spiritualiter judicantibus proveniunt, non esse magnificandas: curari non debere, ut non curavit nosse Sanctus Iosephus, judicium & gloriam quæ cum tempore volvitur, sed eam quæ perstat cum ævo sempiterno: vitam nostram cum Christo, cum Mariâ, cum Iosepho, nos debere procurare absconditam, nisi Deus voluerit illam manifestatam, non id esse altissimum flumen, quod majori sonitu defluit, neque opulentius conchylium, cui striata melius cochlea, aut levigata nitescit: neque illum ditiozem mercatorem, qui plus mercium exponit, neque magnificentiozem Principem qui Palatiorum frontes habet ornatiores: sed fluminis altitudinem ab alveo, qui later, metiendam: pretium conchylii ab incluso margarito statuendum: mercatoris divitias attendendas esse in recessu: Principis magnificentiam in interioris aulae apparatu,

ratu, pompa, nitore spectandam: Ita à simili eos non esse sanctiores qui plus habent speciei & nominis, quorum facta oculos magis & aures feriunt, sed qui in interiore hominis corde, ubi Pater videt in abscondito, perfectius operantur.

XXI. Pro tertio humilitatis ejus argumento, considerandus est Divus Josephus post nuptias. Certè si necdum virgini conjunctus talia dedit argumenta suæ humilitatis, credemus ne post conjunctionem minus fuisse humilem? ergo ne cum illâ intumescere vel ab humilitate suâ recedere didicisset? è contra hæc virtutum Mater fecunda, profundiores adhuc in ejus pectore egit radices: Et certè quomodò fieri potuisset, ut anima tam benè disposita non evasisset humilior in convitio tantæ Virginis, quæ cum esset Dei Mater, erat tamen tam humilis, tam abjecta, in oculis suis? sed quomodo non fuisset factus sibi ipsi vilior, videns ante oculos suos filium altissimi factum infantem, positum in præsepio bestiarum, tam pauperem, tam humilem, tam parvum, tam absconditum? Quomodo non se usque ad imum nihili sui se abjecisset, videns ipsum æternum Deum oculis suis, universi creatorem diu & noctu ante se humiliatum, sibi subditum, & humillimè obtemperantem?

XXII. Hæc ratiocinatio adeò justa est, ut nulla alia probatione opus esset ad obtinendum cujusvis rectè judicantis assensum, ex quo maximè tam pauca de Sancto isto divinum dixerit Evangelium: sed ecce tamen adhuc ex illo ejusdem virtutis vestigia, & argumenta.

XXIII. Primò in stabulo Bethleemitico ibi observo quod nato Christo, Pastores qui erant in regione eadem vigilantes, & custodientes vigilias noctis super gregem suum, ab Angelo moniti ad illud advenerint, quodque invenerint Mariam & Joseph & infantem positum in præsepio, Luc. cap. 2. v. 16. At dum Evangelium loquitur de adventu Magorum ad idem stabulum, non facit mentionem ullam tunc Divi Josephi, sed dicit simpliciter Matthæus cap. 2. *Invenerunt puerum cum Mariâ Matre*

ejus & procidentes adoraverunt eum. Quid hic Mysterii? Certè nullo modo probabile est Divum Josephum in hæc ultimâ occasione, si non adfuit, adeò abfuisse, ut non potuerit non adfuisse dum ibi essent Magi; quandoquidem hi ab inde non discesserint valdè subito, sed ibi saltem reliquum istius Dei & noctem exegerint sequentem, moniti sunt enim ibi in somnis ne redirent ad Herodem, & idèò per aliam viam reversi sunt in Regionem suam, ut dicitur Matth. cap. 2. v. 12.

Idemque sentit mecum Gerson Cancellarius Parisiensis in suâ Josephina, dist. 9. ubi sic ille.

Invenisse Joseph Pastores littera tradit. Mentio nulla fit hic, sed qualiter hujus honoris

Hujus mysterii mässe putabitur exors; Præsertim Reges qui non cessere repente:

De reditu verito nam somnis visio facta est,

..... An sola relicta videtur

Mater cum puero, quando vaga fama per urbem

Insonuit totam, Reges venisse potentes In dromedaris, in pulchro & divite cultu?

Restat ergo dicendum Divum Josephum ibi tunc non apparuisse, sed non longè ab inde se occultum tenuisse, donec discederent: Quare autem hoc? utique quia hi erant Reges cum multo comitatu, cum pompâ, fulgore, & gloriâ: & idèò hic se abscondit, vel non apparet, qui apparuerat coram Pastoribus, coram exiguis & simplicibus. Nunquid in hoc non est humilitas? Quod si Divus Cyprianus tract. de Nativ. Christi, de his Pastoribus, qui ab Angelo ad Christi cunas vocati sunt ait: *Electa adest humilium personarum simplicitas, ut poneretur Regula, & in dissolubilis daretur forma, quod non nisi pauperibus Spiritu Christi pater humilitas, nec superbos ad intuitum sui posset admittere veritas.* Vide quàm humilis debuit esse Divus Joseph, qui tam familiariter, tam continuo, tam diu, tam intimè ei adfuit?

Secundò, in Præsentatione Christi: **XXVI;** hoc ut fiat clarum, advertet quod ex lege

XXIV:

XXV.

lege Levitici cap. 12. tenebantur Judæi pro natis suis adimpletis Purificationis diebus offerre agnum unum Deo in holocaustum, & turturem unam, aut pullum columbæ pro peccato, vel casu quo non invenisset manus alicujus unde haberet agnum, loco illius aliam turturem, vel secundum pullum columbæ: Ita quod si potuisset invenire ut agnum posset offerre, tenebatur absolute agnum offerre: vide caput citatum Levitici, ubi res hæc clarissima est. Atqui Joseph & Maria in Præsentatione Christi non agnum obtulerunt, sed par turturum aut duos pullos columbarum Luc. cap. 2. vers. 23. & 24. Signum ergo est quod non invenerit manus Josephi & Mariæ unde agnum offerrent, quem procul dubio obtulissent, si habere potuissent, cum essent uterque legis observantissimi, & sectatores zelantissimi ejus quod perfectius esse poterat, quod certè non ignorabant, quia erant illustratissimi. Sed quomodo potest ita esse quandoquidem non ita pridem munera pretiosa, ac quidem aurum inter alia à Regibus Magis acceperant? quæ tam citò expendisse non est probabile, nec agnus tanti valoris sit, ut pro eo habendo multa pecuniâ opus fuerit.

XXVII. Huic difficultati non difficilis responsio: Erogaverat jam Divus Josephus in pauperes, quæ ex Magorum preciosis muneribus provenerant; adeo amans erat sanctæ ac beatæ paupertatis, quæ nutritrix est humilitatis, sicque sibi in suâ humili complacebat conditione. Et licet prævideret futurum, ut intra paucos dies offerre deberet puerum Jesum in Templo, non tamen reservavit ex muneribus istis nequidem unde agnum emere posset offerendum, quia non minus futurus erat religiosus turturem aut columbæ pullum offerendo, & tamen sic faciendo, exercebat non solum charitatem & misericordiam in pauperes illa eis erogando, & paupertatem illa à se abdicando, sed etiam sanctam Humilitatem quæ oculos fugit, soli Deo, in quem solum intendit placere cupiens.

XXVIII. Tertio, tandem cum Jesum duodennem in Jerusalem perditum (ipso

utique ab illis se subducente) post triduum invenisset in Templo, sedentem in medio Doctorum, audientem illos & interrogantem eos, & suus esset hic puer Jesus, essetque verè illius Pater; Mater quoque pueri, uxor sua foret, & ipse istius familiæ caput, cui uterque humillimè subditus erat, quamvis ipse, ut Mater, dolorem de ejus amissione sensisset, & de inventionem gaudium, non tamen elatus est gaudio illo quo perfundebatur, ut præsumpserit puero dicere quidquam, sed totum Matri ex reverentiâ ac si ipse nihil esset, reliquit; adeo modestus erat & parvus in oculis suis. Quare hæc Filio suo tam pro se, quam pro Sponso suo ipsum tamen sibi præferens, & de humilitate cum ipso decertans, dixit: *Fili quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus & ego dolentes quærebamus te.*

Cum ergo Divus Josephus tam humilis fuerit, quid mirum si tantum à Deo sublimatus? Cum tam profundas miserit radices deorsum, quid mirum si tantum fecerit fructum sursum? Quare appositè valdè Ecclesia ad introitum Missæ de illo cum comparat Palmam dicens, *Iustus ut Palma florebit.* Ut enim observant Philosophi naturales, & experientia docet, in Palmam profunditas radicum illius, est mensura altitudinis trunci & ramorum ejus, eademque proportione surgit & expanditur ramis in altum, quâ deprimatur & dilatatur radicibus deorsum.

CAPUT II.

De Divi Josephi perfectissimâ Obedientiâ.

PRIMUS humilitatis fortis, est obedientia: nec enim hæc sine illa verè stare potest: Quid enim est Obedientia propriè loquendo? est humilis subjectio iudicii mei ut approbem quod ab autoritate superiore præcipitur: voluntatis utilitatem amplectar & velim: & totius mei ipsius, ut illud ipsum exequar. Atque in hac quidem obedientiâ tria potissimum consideranda: Primum, cui illa præstanda: Secundum, in quibus: Tertium,